

„Azokban a napokban történt, hogy Augustusz császár rendeletet adott ki, hogy az egész földkerekséget írják össze. Ez az első összeírás Quiriniusz, Szíria helytartója alatt volt. Mindenki elment a maga városába, hogy összeírják. József is fölment Galilea Názáret nevű városából Júdeába, Dávid városába, Betlehembe, mert Dávid házából és nemzetségéből származott, hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. Ott tartózkodásuk alatt elérkezett a szülés ideje. Mária megszülte elsőszülött fiát, bepólyálta és jászolba fektette, mert nem jutott nekik hely a szálláson.”

(Szent Lukács Evangéliuma 2, 1-7)

Szentpéteri harangszó

IX. évfolyam 12. szám, 2019. december 25.

A KOLOZSVÁRI SZENT PÉTER ÉS PÁL PLÉBÁNIA ÉRTEŚÍTŐJE

Takó István – Nap mint nap megszülethessék bennünk a teremtő Ige

Talán sokan ismerik a *Fegyverszünet karácsonyra* című francia-német-angol-román koprodukciót, amely egy első világháborús igaz történet nyomán született. A film nyilván kiszínezi a lövészárokból megélt eseményt, amikor a háború első karácsonyán nem csak, hogy megszűnnek ropogni a fegyverek, de az ellenséges katonák kimásznak a lövészárokból és kezét ráznak egymással, sőt az otthonról kapott csomagokból megajándékozzák egymást. A kommunikáció ezen a háborútól idegen formája megteremti a lehetőséget arra is, hogy tudatosuljon bennünk az ellenséges oldalakon hasonló problémákkal küszködő, mindenekelőtt a békére, meghittsége áhító hús-vér és szív-lélek férfiak teljesítenek parancsot, akik mindannyian áldozatai a háborút generáló és éltető hatalmaknak, harcoljanak akár a lerohanók vagy a védelem oldalán. A találkozásokban a német csokoládé és a francia keksz mellett önmagukkal próbálják megajándékozni egymást vagy egy sokszor a túlélést jelentő családi vagy az otthonmaradt kedvesről készült fotóval, egy féltve őrzött apró tárggyal, amit a katonák kabalaként szorítanak a kezükben a bajtársi közösségben is gyakran fellépő magányban, félelemben, értelmetlenség érzésben. A történetet, amelyet manapság a csokoládé és kekszet kínáló cégek profitnövelő céljaikra is képesek felhasználni nem szabadna csupán e megindító mozzanat szemszögéből értelmezni, hiszen a futballozásba, közös éneklésbe torkolló ünneplés után ismét vissza kell térni a szörnyű valóságba és folytatni a mézszárlást, immáron azok irányában, akiket pár óra alatt sikerült szemtől-szembe megismerni.

Ha őszinték akarunk lenni, egy ilyen mozzanat akár meg is fordíthatna volna ezt az értelmetlen és felbecsülhetetlen áldozatokkal járó öldöklést. A karácsonyi fegyverszünet és kézfogás, barátkozás nyomán a katonák a lövészárokból hagyva fegyvereiket, hátat fordítva indulhattak volna haza. De ők parancsot teljesítettek és amiről sokan azt hitték, hogy „mire a falevelek lehullnak” véget ér, az első tél után még jó három éven keresztül tombolt.

De ha őszinték akarunk lenni a karácsony maga, az Ige megtestesülése, illetve annak ünneplése is sokkal hatékonyabb kéne legyen, mint az a pár nap vagy néhány este, amikor kicsit visszafogjuk magunkat és letesszük a fegyvert. Karl Valentin, bajor komikus mondja: *Wenn die stille Zeit*

vorbei ist, dann wird es auch endlich wieder ruhiger. – „Amikor a csöndes idő véget ér, akkor ismét nyugisabb lesz végre.” Mintha megfordult volna a történet: az advent ideje alatt, karácsonykor ropognak erősebben a fegyverek és alig várjuk, hogy vége legyen és beálljon ismét a békés időszak.

Karácsony másodnapján az egyik tömbház folyósóján kivágódik az ajtó és sivalkodva rohan ki a lakásból egy gyermek az öt tütlegelő apja elől. Az édesanyja próbálja csitítani a magából kikelt apát mondván: *de hát a szeretet ünnepe van.* Mire az apa: *az tegnap volt!*

Így vagyunk az ünnepelel: megpróbáljuk egy napra zsugorítani a halottainkra való emlékezést halottak napjára, az édesanyjairól való „megemlékezést” anyák napjára, a gyermekekről való „megemlékezést” gyermeknapra és folytathatnánk. Így le lehet tudni az ünnepelel és vele az ünnepe főszereplőit az édesanyjákat, a gyermekeket, az időseket, a sérülteket... és a jó Istent.

Karácsony napján rövid fegyverszünet, aztán jöhetnek ismét a feszültségekkel teli hétköznapiak, a megszokott élet. Ezek a karácsonyi és egy nappal karácsony utáni történetek arra hívnak bennünket, hogy karácsonytól karácsonyig odafigyeljünk kik azok, akik számára nem zsugorodott össze egyetlen estére a karácsony. Akik a szürke, feketebetűs hétköznapiakon is mindent elkövetnek, hogy szeretetet adjanak és kapjanak.

Albrecht Dürer: A három királyok imádása

Örömhír, hogy vannak ilyen emberek, akár a környezetünkben is. Azon társainkra gondolok, akik hisznek abban, hogy nem kell egy napra zsugorodnia a karácsonynak. Akik

vágyként hordozzák a szívükben a szeretetet, illetve azt, hogy hogyan tudnának jobban szeretni. Sokan jönnek ilyen kéréssel lelkipásztorokhoz: hogyan szerethetném jobban a házastársamat, az anyósomat, a gyermekemet, a „szeretteimet”. És ez a kérés, ez a vágy arról beszél, hogy nem vesztették el hitüket a jószágban, szeretetben, békességben, fejlődésben. Az a baj, hogy mi a szeretetet abban látjuk, hogy meg kell oldani a másik problémáját. Írt nekem egy kilépett pap, hogy ki szeretné cserélni az autóját, nem-e tudnék segíteni... Azt gondolom, hogy talán igen, de ennél azért rászorulóbbak vannak a környezetemben. Vannak helyzetek, amiket nem tudunk megoldani, nem tudunk lakást, autót venni mindenkinek, de szeretni szerethetjük őket. És akkor az illetőnek már van ahol megbújnia.

Ezt azok tudják tenni, akik élő kapcsolatban vannak az Úrral, „*akiknek élő Istenük van*”. Nem a filozófusok „*istene*”, nem valami elvont, végső idea, fogalom, gondviselő erő, hanem megszólaló, tanácsoló, élő Istenük: megtestesült Istenük.

Azok élnek egész évben „*karácsonyi*” szeretetben, akik valahogy eljutottak János élményéig: *az Ige testté lett és közöttünk élt (Jn 1,14)*, de talán kicsit tovább is: *Aki nem szeret, nem ismeri az Istent, mert az Isten szeretet. (1 Jn 4,8)*. Ezt az a János apostol, a szeretett tanítvány írja, aki ott állt a keresztnél és átélhette, hogy azon a kereszten Jézus nem egyedül szenved, hanem Benne szenved az Atya is, és azóta is minden szenvedőben és meggyötört emberben – az Isten szenved. Azok tudnak viszontszeretni és azok tudnak másokat is szeretni, akik átéltek ezt, hogy a másokban is az az Isten szenved, aki előbb szeretett minket az Ő Fiában, Jézus Krisztusban: „*Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.*” (Jn 13,34-35)

Ne zsugorítsuk egy napra a karácsonyt. Próbáljunk meg élő kapcsolatot létesíteni Istennel, bátran megtapasztalni Isten szeretetét és ezt a szeretetet embertársaiknak továbbadni. Ez a szeretet ragyogja be az ünnepünket, hogy az ünnepből továbblépve nap mint nap megszülethessék bennünk a teremő Ige!

Ferenc pápa – Ma sok keresztényt üldöznek, vannak, akiket kesztyűs kézzel...

Ha az Apostolok cselekedeteit olvassuk, és azt látjuk, hogy folytatódik az evangélium útja a világban, Szent Pál tanúságtétele pedig egyre jobban magán viseli a szenvedés pecsétjét. Az idő múlásával Pált egyre több szenvedés éri. Pál nemcsak a lelkesedéssel teli evangéliumhirdető, nemcsak a pogányok körében működő, új keresztény közösségeknek életet adó elszánt misszionárius, hanem a Feltámadtnak a szenvedő tanúja (vö. ApCsel 9,15–16).

Az apostol Jeruzsálemba érkezése, melyet az ApCsel 21. fejezete ír le, ádáz gyűlöletet vált ki vele szemben; szidják is: „*De hát ez üldöző volt! Ne bízzatok benne!*” Ahogyan Jézussal szemben, Jeruzsálem Pállal szemben is ellenséges város. Pál a templomba megy, ott felismerik, kivezetik onnét, hogy meglinceseljék, de az utolsó pillanatban a római katonák megmentik.

A törvény és a templom elleni tanítás vádjával le tartóztatják, és ezzel megkezdődik fogvatartottként való vándorlása, először a főtanács elé, majd a római helytartó elé Cezáreában és végül Agrippa király elé. Lukács kiemeli a Pál és Jézus közötti hasonlóságot: mindkettőt gyűlölték

az ellenfelek, nyilvánosan megvádolták őket, a császári hatóságok viszont ártatlannak nyilvánították őket; és így Pál Mestere passiójához kapcsolódik, szenvedése élő evangéliummá válik. A Szent Péter-bazilikából jövök, ott már részt vettem egy első kihallgatáson, ma reggel, egy ukrán egyházmegye zarándokaival. Milyen sokat üldözték ezeket az embereket! Mennyit szenvedtek az evangéliumért! De nem bocsátották áruba hitüket. Példaképek számunkra. Ma a világban, Európában, sok keresztényt üldöznek, sok keresztény adja életét hitéért, vagy kesztyűs kézzel üldözik őket, azaz háttérbe szorítják, kirekesztik őket. A keresztény ember, a keresztény közösség a vértanúság légkörében él. Mindig lesznek vértanúk közöttünk: ez a jele annak, hogy Jézus útján járunk. Áldás az Úrtól, hogy Isten népében vannak olyanok, akik vállalják ezt a fajta tanúságtételt, a vértanúságot.

Pálnak tisztázni kell magát a vádak alól, és végül II. Agrippa király jelenlétében védőbeszéde hatékony tanúságtétellel válik a hitről (vö. ApCsel 26,1–23).

Pál elmondja megtérése történetét: a feltámadt Krisztus kereszténnyé tette őt, és rábizta a pogányok közötti missziót, „*hogy a sötétségből a világosságra, a Sátán hatalmából Istenhez térjenek, s elnyerjék a bűnök bocsánatát, és az örökrészt azok között, akik a [Krisztusban] való hit által megszentelődtek*” (ApCsel 26,18). Pál teljesítette ezt a megbízatást, és nem tett mást, mint bizonyította, hogy a próféták és Mózes azt jövendölték meg, amit ő most hirdet: hogy „*a Messiásnak szenvednie kell, és mint aki elsőnek támad fel a halottak közül, világosságot fog hirdetni a népnek és a pogányoknak*” (ApCsel 26,23). Pál szenvedélyes tanúságtétele megérinti Agrippa király szívét, akinek csak a döntő lépés hiányzik. A király ezt mondja: „*Még a végén meggyőzől, hogy keresztény legyek!*” (ApCsel 26,28). Pált ártatlannak ítélik, de nem engedhetik szabadon, mert a császárhoz fellebbezett. Így, feltartóztathatatlanul folytatódik tovább Isten szavának útja Róma felé. A bilincsbbe vert Pál itt, Rómában fejezi majd be életét.

Ettől kezdve a Pálról rajzolt arckép a fogolyé, akinek láncai az ő evangéliumért vállalt hűségét és a Feltámadott melletti tanúságtételét jelzik. A bilincsek minden bizonnal megalázó próbát jelentenek az apostolnak, aki a világ szemében „*gonosztevőnek*” tűnik (2Tim 2,9). De a Krisztus iránti szeretete annyira erős, hogy még ezeket a láncokat is a hit szemével látja; a hitével, mely Pál számára nem „*Istenről és a világról alkotott elmélet vagy vélemény*”, hanem „*Isten szeretetének a szívére gyakorolt hatása, [...] a Jézus Krisztus iránti szeretet*” (XVI. Benedek: Homília a páli év alkalmából, 2008. június 28.).

Kedves testvérek! Pál arra tanít, hogy legyünk állhatatosak a megpróbáltatásban és tudjunk mindent a hit szemével értelmezni. Kérjük ma az Úrtól, hogy az apostol közbenjárására éltsze fel hitünket, és segítsen bennünket, hogy hűek maradjunk keresztény hivatásunkhoz, ahhoz, hogy az Úr tanítványai és misszionáriusai vagyunk.

Fordította: Tózsér Endre SP, Forrás: Magyar Kurír

Ferenc pápa – Imádkozzunk a budapesti eucharisztikus kongresszusért!

December 15-én, az Angelus után a pápa imát kért a 2020-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusért. „*Kevesebb, mint egy év múlva, 2020. szeptember 13-tól 20-ig Budapesten tartják az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust.*

Az eucharisztikus kongresszusok, több mint egy évszázad óta, arra emlékeztetnek bennünket, hogy az eucharisztia áll az Egyház életének középpontjában. A következő kongresszus témája: Minden forrásom belőled fakad (Zsolt 87,7). Imádkozzunk, hogy a budapesti eucharisztikus esemény megújulási folyamatokat indítson el a keresztény közösségekben” – mondta Ferenc pápa a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusok Pápai Bizottságához intézett beszédében.

Szűz Mária segítsen bennünket, hogy a karácsonyhoz közeledve ne szóródjunk szét a külső dolgokban, hanem készítsünk helyet szívünkben annak, aki már eljött, de újból jönni akar, hogy gyógyítsa betegségeinket és az ő örömet adja nekünk!

Fordította: Tózsér Endre SP, Forrás: Magyar Kurír

A szentatya decemberi imaszándéka

A kicsinyek jövőjéért: Imádkozzunk, hogy minden ország elkötelezett lépéseket tegyen annak érdekében, hogy a legfiatalabbak – különösen a szenvedők – jövőjét prioritásként kezeljék.

Forrás: Vatikáni Rádió

December 13-án ünnepelte aranymiséjét Ferenc pápa

1969. december 13-án szentelték pappá Jorge Mario Bergogliót, a mai Ferenc pápát. A pápa december 17-én töltötte be 83. életévét. Istentől való meghívását 1953. szeptember 21-re teszi, Szent Máté, a megtért vámszedő liturgikus ünnepére, amikor egy gyónás során megtapasztalta Isten irgalmának mélységét. Ez határtalan örömet keltett benne, és örökre szóló elhatározásra sarkallta: eldöntötte, hogy pap lesz. Ezt az első lángot soha nem hagyta kihunyni, sem papként, sem bíborosként és most, pápaként sem. Arra buzdítja a papokat, hogy mindig térjenek vissza ehhez az első szikrához, amelyen keresztül Isten kegyelme megérintette őket útjuk elején. Ebből a szikrából ugyanis ma is felloboghat a tűz. Ferenc pápa megtapasztalta Isten megbocsátását, ebből született hivatása, amelyet megvalósított papi életében, hogy azt örömmel és egyszerűen adja tovább. Vallja, hogy a pap éljen az emberek között Isten irgalmas szívével.

Szentelése óta eltelt fél évszázad, és most a világ együtt ünnepel Ferenc pápával. A római egyházmegye helynöke, Angelo De Donatis bíboros így ír: „*Kézen fogva vezet minket az ember útjain, »irgalmaskodva«, tekintetében szeretettel és gyengédséggel.*” Ma a pápáért imádkoznak a gyermekek, akiket atyai szeretettel szokott megáldani; a szegények, akik fontos helyet kapnak a szívében; az idősek és a betegek, akik szenvedéseiket az egyházért ajánlják fel. Ferenc pápáért fohászolnak a római egyházmegye fiataljai, akiket missziós lelkesedése fűt; a családok, akiket a szeretet örömeinek megélésére biztat. Együtt imádkoznak a szentatyáért, készen elvinni az ő rom evangéliumát.

Forrás – Vatikáni Rádió, Magyar Kurír

Exc. Ft. Bíró László püspök – Hívom a családokat 2019 decemberében

„A múltkori összejövetelünkön arra kértelek titeket – indította a jegyesek beszélgetését a plébános atya –, gondolkodjatok azon, hogyan alapozhatjátok meg házasságotokat. Mert ugye abban megegyeztünk, hogy komoly, tartós építményt csak komoly alapra lehet építeni.” „Mi nem sokat töprengtünk a válaszon – szólalt meg az egyik jegyespárból a fiú –, már útközben hazafelé megállapodtunk: házasságunkat a szeretetre építjük, mert a szeretet mindent legyőz. Úgy érezzük, hogy nincs olyan erő, ami szeretetünket megtámadhatná.” „Az atya a múltkor sokszor hivatkozott a hegyi beszédre – vette át a szót egy másik ifjú vőlegény –, mint a keresztény erkölcs alapjára. Ha jól meggondolom, be kell látnom, hogy ez egy kétezer évvel ezelőtti, a maihoz alig hasonlító mediterrán társadalomra szabott életviteli tanács volt, ma nem lehet ebből kiindulni. A társadalom sokat fejlődött, megváltoztak az emberek közötti kapcsolatok, más lett a »kincs« jelentősége, más volt akkor a fiatal-idős, a férfi-nő viszony. A fejlett társadalom az öngondoskodásra épül, ma nincs olyan jelentősége az adakozásnak, mint akkor. Ezért szerintem a házasságot a házassulandók egymás iránti kölcsönös felelősségére kell építeni.” „Én mindig arra vágytam – szólt közbe egy menyasszony –, hogy olyan házasságban éljek, mint a szüleim. Soha nem veszekednek, mindig mindent megbeszélnek, és döntéseik mindig közösek, náluk mindig derült a családi égbolt. Ők számomra a minta.”

Jézus egyszer megkérdezte tanítványait: „*Kinek tart engem a sokaság?*” A tanítványok azt válaszolták, hogy az emberek úgy tartják, Jézusban valamelyik régi próféta támadt fel. Simon Péter viszont azt mondta, hogy Jézus „*a Krisztus, az élő Isten fia*”. Valószínű, hogy a tanítványok ezt akkor nem értették meg. Azzal, hogy Jézus Péter válaszát ugyan helyben hagyta, de nem tartotta nyilvánosságra hozhatónak, arra utalt, hogy személye olyan titok, amelyet nem lehet természetes fogalmakkal leírni, őt nem lehet „*definálni*”. Azoknak, akik szenvedése, halála és feltámadása után is követni akarják, „*meg kell tagadniuk önmagukat és naponta fel kell venniük keresztjüket*”. A Jézust követők élete hasonlóvá válik Jézus életéhez, közelebb kerülnek Jézushoz, bepillantást nyernek természetfeletti titkába. (vö. **Lk 9, 18-26**)

Az első keresztények hirdették és vallották, hogy „*Jézus az Úr*”. Ez az állítás nem volt sem definíció, sem szlogen, ez élettapasztalat volt. Jézus megváltoztatta az életüket és a világot. Közöttük élt és dolgozott, mesterük és tanítójuk volt. Azt, amit tanított, közvetlenül a szemük előtt meg is élte. Aki Jézust Urának ismeri el, elfogadja szavát, amelyet

nem lehet értelmezni, vagy mérlegelni csak önmagához mérve. Ha ő az Úr, ő maga is a tanításai fölött áll. Egyedül Jézus tudja – életével, halálával és feltámadásával – feltárni számunkra szavainak jelentését. Csak minden egyéb megfontolást, feltételezést, elméletet és tantételt félre téve „*teljes szívükből, teljes lelkükből, minden erőnkől, és egész elméinkből*” szeretve követhetjük Jézust. (Lk 10, 27-28)

Könnyű volt azoknak csatlakozni Jézushoz, akiknek a szeme előtt tette a csodákat, szólította meg az embereket. Lehet-e ma is találkozni Jézussal? Hogyan tudod gyerekeid Jézussal való találkozását elősegíteni?

Noha Jézus néhány példabeszédét megmagyarázta, tanítását általában nem elemeznünk kell, hanem életté kell váltanunk. Az Isten országáról szóló tanítását, a hegyi beszédet sem magyarázza meg, elegendő „*magyarázat*” ehhez saját életmódja. Jézus követése azt jelenti, hogy nem csak halljuk, hogy beszél, hanem meg is hallgatjuk Őt, a magyarázatot pedig az Ő látásmódja által, az Ő cselekedeteinek fényében magunknak kell megtalálnunk. Jézus úgy beszél, mint akinek hatalma van, „*szava eleven és hatékony, áthatóbb minden kétélű kardnál, behatol az értelembe és a lélekbe, a testrészekbe és az elképzelésekbe és megítéli a szív gondolatait és szándékait.*” (Zsid 4, 12-13) Jézus tanítását nem elemezni, vagy megvitatni kell, hanem teljes szívvel kell magunkévá tenni. Ha szavait a magunk, vagy valamilyen tudomány – például a filozófia, a politika, a szociológia vagy a pszichológia – rendszerébe akarjuk illeszteni, nem jut el hozzánk mondanivalója. Sőt, a saját logikánk, saját ideológiánk fogságában maradunk. Így aztán ahelyett, hogy közelebb kerülnénk Őhöz, hogy tanítása megváltoztatna minket, csak beszélni, vitatkozni fogunk a tanításáról. Aki azt állítja, hogy érti Jézus szavát, de nem ért vele egyet, az valójában még nem tért meg. Jézus a hegyi beszéd végén így szólt hallgatóihoz: „*Miért mondjátok nekem: »Uram! Uram!«, ha nem cselekszitek, amiket mondotok?*” Kifejti, hogy aki hallgatja, és szavai szerint cselekszik, az olyan, mint a gondos házépítő, aki kősziklára építi házát. Aki viszont hallgatja, és nem cselekszi, az a gondatlan házépítőre hasonlít, akinek alap nélkül felhúzott házát az áradat elsodorja. (vö. Jn 7, 24-27)

A családban együtt olvasott Biblia nagy erőforrás az egész család számára. Hogyan tudjátok most, az adventi szent időben legalább hetente egyszer megoldani a közös bibliaolvasást? Hogyan tudjátok a gyerekek közötti különbség ellenére megoldani a rendszeres szentírás-olvasást?

Jézus azt kívánja követőitől, hogy engedelmeskedjenek neki. Elvárja, hogy azok, akik hallgatják szavait, tanítását tegyék át a gyakorlatba. Sokan vannak mégis, akik vonakodnak ezt megtenni, talán mert tartanak tőle. Hány „*keresztény*” él Krisztus nélkül! Krisztusról beszélnek, de nem akarnak hozzá csatlakozni. Jézus tanítása az Ő élete. Jézus nem mutatta meg nekünk az utat, nem tanította meg, hogy mi az igazság, nem magyarázta el, hogy mi az élet. Ő maga, Jézus az út, az igazság és az élet. (vö. Jn 14, 6)

Idézzetek fel rokoni, baráti vagy ismerősi körből olyanokat, akikből sugárzik az Krisztushoz tartozás öröme! Mi a titkuk?

A plébános atya érdeklődéssel hallgatta a jegyeseket, mindenkit meghallgatott, aztán megköszönte gondolataikat. Nagyon sok fontosat hallottunk – mondta –, sok igazat és szépet mondtatok.

A házasság Isten csodálatos ajándéka, de nem mindenki érti meg, hogy miért ajándékozta Isten neki ezt az ajándékot. A házassággal Isten lehetőséget ad két embernek, hogy egymással kiegészülve eggyé, teljes egésszé válva induljanak Felé. Hogy ne csak hallgassák szavát, hanem cselekedjenek is a szerint. Alapozzanak Jézusra, mert Ő a kőszikla, mert Ő az út, az igazság és az élet.

*Exc. Ft. Bíró László, az MKPK családreferens püspöke,
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke
Forrás: Magyar Kurír*

Exc. Ft. Tamás József –

Olyan Istenünk van, aki szeret bennünket

Az öröm vasárnapján a szentmise bevezetőjében egyháznak öröme szólított fel. „*Örüljétek az Úrban szüntelenül! Újra csak azt mondom, örüljétek.*” (Fil 4,4) Izajás szavait is hallottuk az első olvasmányban: „*Örüljön a puszta és a kiaszott vidék, ujjongjon a sivatag és viruljon!*” (Iz 35, 1). Ezek a felszólítások valóban az igazi örömeire hívnak bennünket, mert a próféta jövendölésében meg is adja az öröme az alapját, az indokát: Isten érkezik hozzánk és mi meg fogjuk látni az ő dicsőségét. Azt is elmondja, hogy miért érkezik hozzánk az Isten: „*eljön Istenetek, eljön, hogy bosszút álljon és megfizessen. Maga az Isten jön el, hogy szabadulást hozzon nektek.*” (Iz 35, 4).

Az ember nagyon rászorul arra, hogy Isten kiértékelje tetteit: jutalmazza vagy büntetésével figyelmeztessen újra és újra bennünket, de eljön azért is, hogy begyógyítsa sebeinket, hogy akik vakok (elsősorban lelkileg, ezek) lássanak; akik süketek, meghallják Isten üzenetét; akik némák, azoknak megnyíljon az ajka Isten dicsőségére; akik sánták, azok jární tudjanak azon az úton, amely Isten országába, az örök boldogságba vezet. Eljön Isten, hogy megszabadítson különösképpen a bűn rabságából, mert a gonosz állandóan, újra és újra megpróbál bennünket az ő rabságába kényszeríteni. Ez az adventi várakozás csúcsa, igazi öröme, hogy olyan Istenünk van, aki szeret bennünket, aki a mi gondunkat viseli mindenben. Éppen ezért a keresztény ember, kereszténységünk szép, nagy ünnepére ezzel az örömevel készül, mert ebben az ünnepben nem akárki érkezik hozzánk kegyelmi ajándékaival, hanem a minket szerető Istenünk, aki „*úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*” (Jn 3,6). Itt, a ti számotokra, a mai vasárnapnak egy másik örömteljes eseménye is volt, hiszen megáldottuk ezt a kápolnát. Átadtuk, hogy szent helye legyen az Istennel való találkozásotoknak.

Minden templom, bár a kápolna a templomnak kicsinyített mása és sokmindenben különbözik a hatalmas székes-egyházaktól, templomoktól, mégis jelentőségében ugyanolyan nagy érték, mert számunkra Isten jelenlétének és szeretetének jelképe. Maga a jó Isten jelentette ki az Ószövetségben, amint a Leviták könyvében olvassuk: „*Lakóhelyet választok köztetek, és nem vetlek el benneteket. Közöttetek fogok élni, Istenetek lesztek, ti meg népem lesztek*” (Lev26, 11–12). Akkor Isten jelenlétének és szeretetének helye a szent sátor volt, amit Mózes Isten parancsára készített. Később, miután elfoglalták az ígért földjét az egyiptomi fogságból való szabadulás után, a Jeruzsálemben felépített templom lett a szent hely. Azóta minden templom Isten jelenlétének és szeretetének a jelképe. Hiszen az Úr Jézus azt ígérte mennybemenetele előtt, hogy „*én veletek vagyok mindennap, a világ végéig*” (Mt 28,20b).

Az Úr Jézus többféleképpen is velünk van. Velünk van az ő igéjében, az ő tanításában, amely újra és újra felhangzik számunkra templomainkban. Jelen van a krisztusi közösségben, mert „*Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük*” (Mt 18,20). Jelen van küldötteinek személyében, hiszen az Úr Jézus azonosította önmagát velük, amikor azt mondta, hogy „*Aki titeket befogad, engem fogad be, aki pedig engem fogad be, azt fogadja be, aki engem küldött*” (Mt 10,40). Sajátos módon az Úr Jézus velünk van az Oltáriszentségben, hiszen az utolsó vacsorán a kenyér és a bor színében önmagát adta nekünk lelki eledelül és meghagyta, hogy „*Ezt tegyétek az én emlékezetemre.*” (1Kor 11,25) Ezért a templom, de a templom kicsinyített mása, a kápolna Isten jelenlétének és Isten szeretetének jelképe, mert itt találkozik a hívő közösség szeretetben egymással, hogy együtt dicsérjék az Istent. Itt találkoznak Jézus Krisztus küldöttjével, aki hirdeti számunkra Isten igéjét, és aki az utolsó vacsora emlékére bemutatja a szentmisét. Itt találkozik és táplálja az Eucharisztia Jézus testével és vérével a keresztény embert.

Isten szeretetének és jelenlétének jelképe ez a kis kápolna is, mert Istennek ez a vallomása az embernek: „*Az Úr szereti a népet*” (2Kor 2,10). Az ember vallomását a szentmise válaszos zsoltáraiban találjuk meg: „*Otthonom lesz az Isten háza, szünet nélkül mindörökké*”. A földi életben az embernek két fontos otthona kell legyen: az egyik a családi otthon, ami nem a bútorokból, berendezésekből, nem épületekből áll, hanem abból a lelkiülettől, abból a légkörből, amelyet a szeretet szentel meg. Ezt fogadja meg a házasságkötés alkalmával a két fél, a férfi és a nő, amikor Isten színe előtt elkötelezi önmagát. Ez az egyik otthona az embernek, amelyért mindent meg kellene tennie és amely szent kellene legyen számára. A másik otthona az Istennel való találkozásnak a helye: a templom, a kápolna. Az embernek szeretnie kellene ezt az otthonát is. Látogatnia kellene ezt az otthonát. Úgy kellene éreznie, hogy ez igazán az ő otthona, ahová szívesen jön. Örömmel kellene az embernek útrakelnie a templomba vasárnapról vasárnapra, de máskor is, amikor megteheti, mert ott találkozhat az ő Teremtőjével, az ő Megváltójával.

Szeretett jó hívek! Ahogy Péter apostol is megfogalmazta a Tábor-hegyen: „*Mester, jó nekünk itt lenni!*” (Lk 9,3a) úgy kellene a keresztény embernek is ragaszkodnia Isten templomához, mert itt mindig megérezheti és megtapasztalhatja, hogy jó neki itt Istennel lenni.

Az adventi szent idő igazi öröme, hogy velünk van az Isten. Olyan gondviselő Istenünk van, aki szeret bennünket, aki mindent megtesz értünk, még akkor is, ha néha megmeg fenyeget bennünket, mert mindent a mi üdvösségünk érdekében tesz és mindent a mi üdvösségünkre akar fordítani.

Örömnünk az is oka, hogy megértük e kápolna megáldását, szent helyé tételét. Ezekkel az örvendezésekkel éljük meg mindennapjainkat, hogy majd együtt örvendezhessünk az égben Isten boldogító országában, ahová hazavár bennünket a mi Istenünk.

Adja meg az értünk földreszállt Úr Jézus, hogy a Karácsonyi szent ünnepekben mindannyian megérezzük, megtapasztaljuk az ő örömét és az ő békéjét!

Forrás: Exc., Ft. Tamás József püspök szentbeszéde a marosárpataki Mennybe ment Krisztus kápolna felszentelésén 2019. december 15-én, az öröm vasárnapján

Exc. Ft. Jakubinyi György érsek karácsonyi körlevele

D. a J. Kr.!

Krisztusban Kedves Testvéreim és Híveim!

1223. karácsonyát Assisi Szent Ferenc úgy akarta megünnepelni Greccióban (ejtsd: Gréccsó), hogy testi szemével is láthassa a betlehemi barlangot az újszülött Kis Jézussal, a Szűzanyával és Szent Józseffel. Celanói (ejtsd: Csélánói) Tamás, Szent Ferenc egyik első követője és életrajzírója így emlékezik meg az eseményről: „*Boldogságos Ferenc, mint már azelőtt is többször megtette, karácsony előtt vagy tizenöt nappal magához hívatta János urat, és így szólt hozzá: 'Ha azt akarod, hogy az Úr közelgő ünnepét Greccióban üljük meg, úgy siess, és szorgalmasan tégy meg mindent, amit mondok neked! Meg akarom ugyanis eleveníteni a betlehemi kisdéd emlékezetét, és tulajdon testi szemimmal akarom szemlélni gyermeki korlátoltságának kényelmetlenségeit, látni akarom, hogyan helyeztetett a jászolba és hogyan feküdt az ökrök és a szamar előtt a szénán.' A derék és hűséges ember a parancs hallatára elsielt, és a kitűzött helyen előkészített mindent, amit a szent kívánt tőle... Készen állott a jászol, ott volt a széna, odavezették az ökröt és a szamarat. Ünnepezt itt az egyszerűség, vigadozott a szegénység, felmagasztaltatt az alázatosság, és Greccio mintegy új Betlehemmé alakult át.*” (Szent Ferenc első életrajza, XXX. Fejezet, Újvidék-Szeged-Csíksomlyó 1993,91.)

Assisi Szent Ferenc barlangja Greccióban

Azóta mi is betlehemet állítunk a karácsonyfa alá. Segít áhítatunkban, hogy jobban beleéljük magunkat Megváltónk születésének titkába. A jászolban és a jászol körül ott van az egész Szent Család! Hányszor fohászunk ősünk imájával: „*Jézus, Mária, József, nektek ajánljuk szívünket, lelkünket. Jézus, Mária, József, álljatok mellettünk végső küzdelmünkben. Jézus, Mária, József, segítségetekkel békében költözzék el lelkünk. Ámen.*” (Gyulafehérvári Preorátor 2003,52.)

Nem csoda, ha Ferenc Szentatyánk – aki Assisi Szent Ferenc nevét választotta első pápaként pápai névnek – már 2016. január 4-én pápaként zarándokolt el Greccioba magánúton. Idén december 1-jén ismét elzarándokolt nyilvánosan Greccioba, és apostoli levelet írt Isten Népének a „*jászol*” jelentőségéről.

Mivel főünnepeink olyan gazdagok témában, szükségesnek látta az Anyaszentegyház, Keleten és Nyugaton egyaránt, hogy a főünnepek mellékszereplőinek – vagy egy-egy témának a főünnep után – külön ünnepet vagy emléknapot szenteljen.

Ezért van az érvényben lévő naptárunkban is a karácsonyt követő vasárnapon Szent Család: Jézus, Mária és József vasárnapja! A Szent Család minden katolikus keresztény családnak az eszményképe.

Aquinoi Szent Tamás összekapcsolja a karácsonyt és az Oltáriszentséget: „Az Oltáriszentség a megtestesülés kiterjesztése, Jézus az Oltáriszentségben éli megtestesülésének titkát, betlehemi életét.” Ezért nevezi számos lelki író az Oltáriszentséget „örökös karácsonynak”.

Örvendünk, hogy 2020. szeptember 13-20. között a Katolikus Világegyház az 52. Nemzetközi Eukarisztikus Kongresszust (NEK) Budapesten tartja. (Ez már a második alkalom, ugyanis 1938-ban a 34. Nemzetközi Eukarisztikus Kongresszusnak szintén Budapest adott helyet.) A résztvevők – anyanyelvüknek megfelelően – külön programokon vehetnek majd részt.

Az Úr Jézus az Utolsó Vacsorán nem emlékképet osztott, hanem megalapította az Oltáriszentséget, saját Szent Teste és Vére Szentségét és az Egyházi Rendet – „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.” (1Kor 11,25). Azóta ott van érvényes Oltáriszentség /szentmiseáldozat/, ahol érvényes egyházi rend/papság van. A kettőt pedig összekötötte a szeretet új parancsával. Azért új, mert új mértéket adott: „Szeressétek egymást, ahogyan én szeretlek titeket.” (Jn 13,34)

Amikor kegyelemteljes Karácsonyt és boldog új esztendő kívánok Kedves Testvéreimnek, ugyanakkor azt is kívánom, hogy üljatok meg az Oltáriszentség iránti tiszteletben: gyakori szentáldozással, szentségimádással és az Úrnap méltó megünneplésével. Így készüljünk részt venni az 52. Nemzetközi Eukarisztikus Kongresszuson, akár személyesen, akár lélekben – otthon.

Kegyelemteljes Karácsonyi ünnepeket és üdött, boldog újesztendőt kívánok Tisztelendő Testvéreimnek, kedves Híveimnek és minden jóakarátú embernek!

*Gyulafehérvár, 2019. Karácsonyán,
Urunk Születése főünnepén
† György s.k. érsek*

Böjte Csaba OFM – Mit kell tennünk

Anyaszentegyházunk első számú szentnek, a legszebb példaképnek a názáreti csendes, egyszerű életet élő aszszonyt, a Boldogságos Szűzanyát, és az ő drága családját állította elének.

A Szentcsalád, az ő mindennapi, szorgalmas életük követhető példakép. Ezt az életet szánta a mennyei Atya az ő Fiának, ezt az életet adta Mária az ő gyermekének és meg

vagyok győződve, hogy számunkra is a magunk „názáreti” egyszerű élete Teremtőnk drága ajándéka.

A názáreti csendes, békés életet megélheted ott, ahova a jó Isten téged teremtett, a szülőföldeden, hála Istennek nem kell messzire menned, most béke van itt a Kárpát-medencében. Ehhez az élethez nem kell semmi rendkívüli, csak hatalmas bizalom a mennyei Atyánk iránt, és őszinte ragaszkodás a szeretteidhez, azokhoz, akik körülötted élnek.

Merjünk leülni egymás mellé és megfogni szeretteink kezét, merjük elfogadni az egyszerű, békés mindennapokat, a családi életünk sokszor szürkének nevezett csendes perceit, melyek sajnos sokaknak csak akkor válnak drága kincssé, ha örökre leperegtek. Tekintsük Isten drága ajándékának azokat a perceket, melyeket egymás mellett békében, szeretetben megélhetünk!

A bűn – ha nem akarunk tudatosan megszabadulni tőle – tönkre tudja tenni az életünket, olyan, mint egy vadállat, ami széttepi legdrágább kincseinket, vagy mint az árvíz, ami beiszapol mindent, összetöri mindazt, amit fáradtságos munkával elértünk. Ezért fontos, hogy a bűnt rossznak tartsuk, elutasítsuk, és mint a szemetet dobjuk ki az életünkéből.

Tehát a bűnbánat lényege, hogy ne dédelgessünk magunkban vadállatokat, ne mentegetni, magyarázgatni akarjunk egy-egy bűnös szokást vagy másra hátrítani a felelősséget, hanem irtsuk ki az életünkéből.

Ötéves voltam, amikor édesapám meghalt. Nem hagyott egyebet rám, mint azt, hogy büszke lehetek rá. Politikai fogoly volt, és ez hihetetlen nagy erő. Felemelt fővel mondhatom ki a felmenőim nevét is: dédnagyapám tanítóként egyedül vitt hét összevont osztályt évekig fizetés nélkül a két világháború között.

A nagyszüleim kulákok lettek, mindent elvettek tőlük – megtanították nekem, hogyan lehet egy nagyon kicsi darab földből a mindennapi betevőt előteremteni.

Édesanyám varrónőként tartott el engem és a húgomat – akkoriban nem voltak segélyek, azt szoktam mondani, hogy a magyar nemzetnek pár spulni cérnába és pár tübe kerültem.

Hordozza alázattal mindenki a keresztjét, azt hirdetve, hogy jó dolog jónak, becsületosnak lenni, és tisztességes emberként élni ezen a földön.

Forrás: magnificat.ro

Sebestyén Péter – A Gyermek érdeke

Olvasom a sajtóban, hogy végre megkönnyítenék a hazai örökbefogadást, (és a maszol.ro internetes oldalon) hogy az eldobott gyermek szeretetteljes környezetbe kerüljön. Minél előbb. Ha már az „édes” szülők eltaszították. Nos, valóban szép gesztus. Méltó és illő. Böjte Csaba vagy Pál atya regényeket írhatna, micsoda kálvária szülőhelyettes szülőként biztosítani a „gyermek jogait”.

És ezzel már meg is érkezünk a karácsonyi Főszereplőhöz, ugyanis egyebet sem hallunk, látunk, olvasunk, mint-hogy mindent a gyermekért, mindent a gyermek érdekében kell cselekedni. Már akkor elkezdődik, amikor „megfogjuk”, lehalásszuk a férfit is a gyermek ürügyén. Már akkor, amikor az eszünkben a gyermek pajzán gondolatként megjelenik. Már akkor, amikor elkezdjük a családtervezést. És akkor, amikor a bíróságon, a válóperben ő lesz a 'casus belli' vagy a zsákmány, akivel zsarolni tudjuk a másikat. De akkor is, amikor ő a központ, és az ő érdekei, kívánságai visznek mindent.

Azt gondoljuk, csak így térül meg a befektetés... Mit meg nem teszünk a gyermekért, hogy megszülessék: temérdek pénz, drága kezelések, kölcsön-férfiak, béranyák etc. És mit meg nem teszünk, hogy ne legyen gyermekünk: fogamzásgátlás, abortusz, szingliség, karrier, emancipáció, stb.

Mert a gyerek a jövő. Benne folytatódunk. Benne éljük ki gyermeki éünket. Benne éljük túl magunkat. Benne oldódnak fel csalódásaink, valósulnak meg reményeink, teljesülnek be vágyaink.

Vagy nem.

Majomszeretettel szeretjük őt. (Lassan már csak kivételként beszélhetünk Isten-központú családokról.) Mint egy játékszer, mint egy babát, úgy babusgatjuk... A széltől is óvni kell, nem szabad terhelni: menjen szegény terepjáróval egyik tömbháztól a másikig. Gyalogolni nem kihívás, de ötödikes korában már elhízott. Közben pedig saját ízlésünket, elképzelésünket erőltetjük rá. Beléje vetítjük rózsaszín elvárásainkat. Mindent megadunk neki, hiszen ő a központ. A gyermek szent és sérthetetlen. A dolgok pedig szép csendes odáig fajulnak, hogy kis zsarnokot nevelünk, akit elkényeztettünk, s mi leszünk az alattvalók. Akik csak pénzelik őt, de akiknek szava, útmutatása számára már érdektelen. Nem szólhatunk bele a „magánéletébe”.

Ha úgy alakul, késelje meg a pedagógust egy rossz jegyért (Szentandrásy Béla: Csengettek!!! Csak most már késsel... Forrás: cs3.hu), vagy inkább jelentse fel a szülőt zaklatásért és erőszakért, mert kapott egy nyaklevest, és számon merte kérni tőle: hol tekergett ilyen későig. A gyerekek végső soron mindent szabad: maroktelefonnal a nyakában kódoroghat, kábítószerezhet, szex-képeket készíthet, pornót nézhet, leszelfizheti magát, és majd ezzel fog szórakozni óra alatt. Lehet neki a pad tetetjén mászkálni, ablakot betörni, szülei pénzét elcsenni, szülei autójával vagánykodni, iskolából ellógni, hiszen nem érhet senki őhozzá. Teste-lelke érinthetetlen. Nem szabad beleszólni az életébe. Merthát bármi is megsértheti az ő személyi autonómiáját. Ő a kis felnőtt, aki mindent jobban tud szüleinél. Nem is tanítható, nevelni sem szabad, mert akkor befolyásolod... Azt is jóvá kell hagynia, hogy reggel felkeljen vagy ne... Csak kompetenciákat adhatunk át. Nincs számonkérés, fegyelmezés, büntetés, mert sérül a lelke... Tetteinek nincsenek következményei, hisz még gyerek. Azt is mondhatjuk, ezért ő nem hibás: mi engedték meg neki. Mi voltunk számára a rossz példa. Vagy, - szerinte -, ahogy tőlünk láttá: ez a jó, ez a követendő.

Gyakorlatilag mi maradtunk infantilisek, gyerekesek, buták és felelőtlenek. No meg, tehetetlenek, miközben mindent érte tettünk-teszünk. Látástól Mikulásig. Régóta már nem hivatásból vagyunk szülők, hanem inkább csak számításból. És robotolunk a túlélésért. Még Karácsony estéjén is érte loholunk. Az adventjeink úgy telnek el, nehogy felkölt-sük szegényt a rórátéra, mert egész nap fáradt lesz, és jaj, nehogy közösségbe járjon, mert nincs hozzászokva. De kell a sokféle idegen nyelv, sportóra, fogszabályzók és keleti harcművészetek, tetkók és trendi kiegészítők, mindenféle úri huncutság, hogy ha már nekünk nem volt, ő legalább ne szenvedjen hiányt semmiben. Nekünk nehéz gyerekkorunk volt, az övé legyen könnyebb... Közben kimaradnak a családi élmények, a nagy beszélgetések, játékok, a fáradságos közös munka, a várakozni tudás izgalma. A fősodorban Jézus „érdeke” meg végképp elsikkad.

Egy anekdota jut eszembe ezzel kapcsolatban: a plébános a hittanórán a jegyességről tanít. A gyermekek nem értik, mi az, hogy nem azonnal házasodnak össze, ha már szeretik egymást. A pap egy hasonlattal próbálkozik: Gyerekek, ez olyan, hogy advent elején kapsz egy biciklit ajándékba, de csak karácsonykor ülhetsz fel rá. Mire Pistike megjegyzi: de azért csengetni lehet, ugye?... Az, hogy valamit elérni, hogy nem automatikus 'terülj-terülj asztalkám' semmi sem, hogy azért meg kell szenvedni, - ezt már nem tapasztalják, arra már nincsenek felkészülve/felkészítve. Holott a jogokkal kötelességek is járnak. És láss csodát: az élmények elmaradnak. Egyszerűen kimarad a gyerekkor. A nevelést elsikkasztottuk. S ha felnőtt lesz, nem biztos, hogy az összecsukhatós babakocsit szétnyithatóra cseréli... Pedig annak idején ő volt a család középpontja, szemünk fénye.

Nos, épp erről van szó.

Karácsony egy Másik Gyermeket állít a központba. Az Istengyermek modelljét. Azóta életünk, családjunk szívébe Istent kellene állítanunk. Nem a gyermekünket, mint bálványt. Fogadjuk be közénk először, „elsőként” Istent. Akit annyira „érdekelt” az ember, hogy emberré lett. Aki, mint teremtő és megváltó, annyira „érdekesnek” tartotta az embersorsot, hogy magára vette azt, beletestessült. Karácsonykor ennek a ténynek kellene lázba hoznia úgy a gyermeket, mint a felnőttet. Minden egyéb mellékes. Órá figyeljünk már Adventben, az előkészületek idején is. Ő irányítsa a tennivalókat. Ő legyen a hivatkozási alap és az ünnep célja. Neki illene először megfelelnünk. Az Istengyermek „elvárásai” számítsanak végre, ne a világé. S akkor az arányok is megváltoznak, helyreáll az egyensúly.

Tokaji betlehemes

Milyen boldogok azok a gyermekek, akiknek ilyen gyerekkoruk van. Akik örülnek annak, s megelégszenek azzal, hogy szeretik őket. Az a legnagyobb ajándék. Isten már „kicsomagolta” nekünk Karácsony este.

Öleljük magunkhoz, hogy érezze szívünk dobbanását.

Vasadi Péter írja: „Az igazi öröm sohasem átsöpör valamin, valakin..., hanem megszületik. Beleszületik abba, ami éppen van. Nem kényeskedik, sem ami a helyet, sem ami az időt illeti. Az igazi öröm azonnali és kockázatos... Nem futó, nem átmeneti, nem vet lapos pillantást tartalékaira. Tetőtől talpig öröm, s egészen odaadja magát... És emberalakja van... Olyan, mint te, vagy én. Jászolban született, nem emeletes kiságyban, reszketett a hidegtől, de a jóságos állatok leheletükkel fölmelegítették... Végig kitartott abban, hogy a mi örömünk teljes legyen. Végig és azon túl. Ő maga az igazi öröm... Isten Fia, a betlehemi Ige...” (Vigília folyóirat, 1985/12)

Az idei Karácsonyt – szűkebb környezetemben –, jó néhány család valóságos mennyei áldásként éli meg. Az angyal kisbabát hozott nekik. Nemsokára Isten gyermekei lesznek a keresztségben.

Nagyon drukkolok értük.

Forrás: peterpater.com

Tóth Tihamér – Szeresd a gyónást!

Már most mi a legszükségesebb a jó gyónáshoz? Komoly bánat és erős akarat, hogy a gyónás után csakugyan jobbá leszek, s vétkeim őszinte bevállása.

Aki jó termést akar, annak legelső feladata minden követ, tüskét, gatz gyökerestől kitépni földjéből s aztán vetni bele a jó magot. A gyónás ily gatzézés és ily jó magvetés.

«*Jaj, de már annyiszor ígértem javulást és nem sikerült!*» Mindegy! Reményedet feladnod nem szabad! Minél erősebben tart fogva egy bűn, annál többször menj gyónni. Egyetlen módja szabadulásodnak hibáid ismételt beismerése s megbánása, vagyis a gyakori gyónás. «*Nem haladsz előre, pedig gyakran gyónsz?*» Hát még ha nem gyónnál! Mennyivel mélyebbre süllyednél akkor! Ha ezt az utolsó szalmaszálat is eldobod magadtól, könnyen beláthatod, hogy menthetetlen rabszolgájává süllyedsz bűneidnek. «*Mily régen szedem az orvosságot s mégis beteges vagyok!*» – panaszkodik a beteg. Hátha nem szednéd? Akkor meg már régen meghaltál volna!

Valamire azonban külön is figyelmeztettek: gyónás közben alaposan beszéld ki magadat! Aki igyekszik gyors hadarással átteni a bűnbevalláson s folyton azon töri a fejét, fel lehet-e már állni s elmenni, arról elhiszem, hogy sohasem fogja megszeretni a gyónást. De ő a hibás érte! Magad is megítélheted, mily sajnálatra méltóan felületes, könnyelmű ifjak, akik azt a gyóntatót keresik, aki lehetőleg keveset beszél (ha éppen nagyot hall, annál jobb), nem tesz szóvá semmit s kevés penitenciát ad. Ezzel szemben próbáld csak ki, mily megnyugtató érzés tölti el a lelkedet egy őszinte, részletes, alapos kibeszélés s a gyóntató lelki atya komoly szavai után! Szeresd az ilyen gyónást! Nincs más hátra, mint megpróbálni. Próbáld ki s aztán mondj ítéletet. Ismered Goethe szép hasonlatát a festett templomablakról? Kívülről összevisszadobált üvegdaraboknak látszik az! De be kell menni a templomba s mindjárt kedves, színes képet látsz.

Szokjad meg te is az ilyen meleg, eleven, egészen részletes, őszinte gyónást s tapasztalni fogod, hogy nincs az önnevelésnek ennél hathatósabb elősegítője. Próbáld meg, s érezni fogod, mennyi segítő erő fakad belőle a kísértéssel teli fiatal évek győztes harcaihoz. Próbáld meg, mily kimondhatatlan öröm, ha a megfeszült húr kissé meglazulhat, ha a túlterhelt pohár kicsordulhat, ha – a bűnöktől terhelt lélek lerakhatja magáról kínzó titkát. Próbáld meg s szeretni fogod a gyónást, mint az Úr Jézus szeretetének egyik legkedvesebb megnyilatkozását.

Ó mily szomorú, ha valakinek így kell panaszkodnia: «*Ember voltam s egyedül voltam. Ember voltam s magamra hagyott voltam...*» Nem, nem! Én így mondom: «*Ember voltam, ... elestem... de az úr keze fölemelt engem*».

Hiszen, hát bele tudom én gondolni magamat a diáknak lelki helyzetébe, mikor gyónás előtt valami furcsa szorongás fogja el: Mi lesz velem? Ez a gyóntató ismer engem. Mít fog hozzászólni, ha meglátja szomorú lelki sebeimet. Ez az én hittanárom, ez az én cserkészparancsnokom; rólam azt hiszi, hogy Isten tudja mily tökéletes ifjú vagyok.

És most látni fogja, hogy bizony én is csak küszködő, bukdácsoló fiú vagyok...

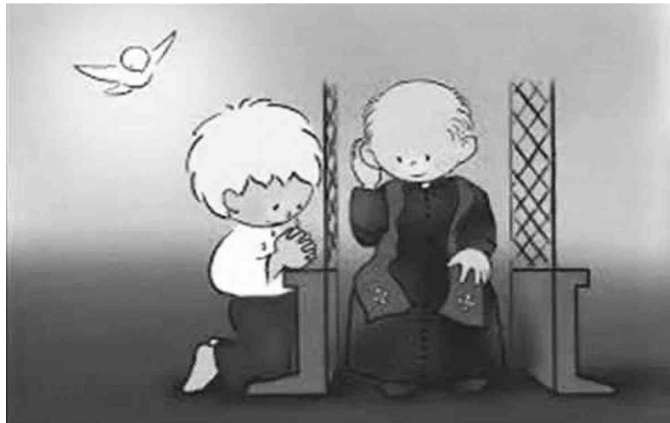
Hát kétségtelen, hogy az ilyen szorongató gondolatok elvehetik kedvedet a gyóntástól. Azért is teszem ezt szóvá, hogy segítsék legyőzni azokat. A legegyszerűbb megoldás az lehetne, hogy elmegy más gyóntatóhoz, aki nem ismer. De ezt csak végső esetre hagyd; arra, ha szorongó félelmedet igazán nem tudnád másképp legyőzni.

Sokkal helyesebben tennéd, ha igenis, «*csak azért is*» olyan gyóntatóhoz jársz, aki ismer téged, ismeri lelked minden rejtékét, ismeri otthoni s iskolai körülményeidet, aki tehát teljes biztossággal tud vállalkozni a lehető legnehezebb feladatra, ami emberre csak várhat e földön, egy lélek irányítására.

Próbáld csak ki, édes fiam, magadon: mennyivel áldásosabban érzed gyónásaid hatását, ha kiválasztasz magadnak egy bizalmadat megnyerő gyóntatót, s állandóan kitartasz mellette s őszinte vagy hozzá. De egészen őszinte! Annyira, amennyire nem vagy őszinte másokhoz, még szülőidhez, legjobb barátodhoz sem!

Vajon remélhet-e gyógyulást az a beteg, aki lépten-nyomon más orvoshoz szalad? És vajon igazán javulhat-e az az ifjú, aki folyton új meg új gyóntatóhoz fordul? Gondold csak el, milyen zűrzavar lenne az eredmény, ha például a számtant minden órán más tanár tanítaná. Tervszerűség, átláthatóság, a fiúk megismerése, haladás – mind lehetetlenné válnék, így van azzal is, aki mindig máshová fut gyóntatót keresni.

«*De hát mit szól bűneimhez a gyóntatóm? Eddig úgy szeretett engem! Nem fog most elfordulni tőlem? Nem fogom nagyon megszorítani, ha látja, mily küszködő, bukdácsoló lelke van az ő kedves tanítványának, kedves cserkészének?...*»

A viláért sem! Küszködsz? Bukdácsolsz? Hiszen jól tudja azt a te gyóntatód is; tudja, hogy kisebb-nagyobb bűnök nélkül, disszonanciák nélkül nincs emberi élet. A bűnben van a megalázódás, a gyónásban ellenben a talpraállás. El-estél a bűnben? Nyakig vagy gyarlóságokkal? – ezekből is okulj! Tanuld meg ezek után még hívebben szolgálni Istent, mint néha nagy művészek is adnak a zenedarabokban disszonanciát, de csak azért, hogy később annál szebb harmóniában oldódjék az föl. De embereid meg magad, s térdelj le a gyónáshoz!

Megint csak biztatlak: Próbáld meg! Ne félj! Végtelen finom szeretettel fogják ők fölemelni Krisztus Urunkhoz visszavágyó, javulni akaró lelkedet... Mert a gyóntatószékben a pap mellett ott áll az Úr Jézus, aki a megbocsátó szeretet finom érintésével teszi bűnbánó homlokodra isteni szent kezét.

Forrás: Tóth Tihamér – Krisztus és az ifjú

Szent II. János Pál – Mosolyod

Mosolyod, mely szívből fakad,
Aranyozza be arcodat!
Mosolyod nem kerül pénzbe,
Mégis sokat ér testvéred szemében.

Gazdagítja azt, aki kapja,
S nem lesz szegényebb az sem, aki adja.
Pillanatig tart csupán,
De örök nyomot hagy maga után.

Senki sem oly gazdag,
Hogy nélkülözni tudná,
És senki sem oly szegény,
Hogy meg nem érdemelné.

Az igaz barátság látható jele,
Hintsd be a világot egészen vele.
Mosolyod: nyugalom a megfáradottnak,
Bátorság a csüggedőnek,

Vigasztalás a szomorkodónak.
Mosolyod értékes, nagyon nagy jó,
De semmiért meg nem vásárolható.
Kölcsönözni nem lehet, ellopni sem,

Mert csak abban a percben van értéke,
Amelyben arcodon megjelen?
És, ha ezután olyannal találkozol,
Aki nem sugározza a várt mosolyt,

Légy nagylelkű, s a magadét add,
Mert senkinek sincs nagyobb szüksége mosolyra,
Mint annak, aki azt másnak adni nem tudja.

Kempis Tamás – Krisztus követése – gondolatok

Az nagy igazán, akiben nagy szeretet lakik.

Az nagy igazán, aki kicsinynek ismeri magát, és sem-
mibe veszi azt is, ha közmegebecsülés veszi körül.

Az okos igazán, aki minden földi dolgot szemétnak te-
kint, csak Krisztust megnyerhesse.

És az a valóban, a helyesen tudós, aki Isten akaratát tel-
jesíti, a magáét pedig megtagadja.

Nem kell hinni minden szónak és ösztönzésnek, hanem ó-
vatosan és türelmesen meg kell fontolni mindent Isten előtt.

Sajnos gyakran hamarabb hisszük el s mondjuk ki vala-
kiről a rosszat, mint a jót: olyan gyarlók vagyunk.

De a tökéletes férfiak nem könnyen hisznek minden szó-
beszédnek, mert tudják, hogy gyarló az ember, hajlik a
rosszra, és könnyen botlik a beszédben.

Nagy bölcsesség az, ha nem cselekszünk elhamarkodot-
tan, és saját véleményünkhöz csökönnyösen nem ragasz-
kodunk.

Ennek a bölcsességnek része az is, hogy ne adjunk hitelt
minden hírverésnek.

Ma hallott és igaznak megismert dolgokat pedig ne ad-
junk rögtön tovább.

Kérj tanácsot bölcs és lelkiismeretes emberektől, és in-
kább akarj az okosabbra hallgatni, mint mindenáron a ma-
gad feje szerint cselekedni.

Az igaz élet Isten szerint bölcsésé és sokban járatossá te-
szi az embert.

Minél alázatosabb, Istennek minél engedelmesebb valaki,
annál bölcsőbb, annál békességesebb mindenben.

Benedek Elek – Dal a szeretetről

Hol ringott bölcsőd: palotában,
Vagy kis kunyhóban, sose kérdem,
Itt vagy ott, egy az valójában,
Ez nem szégyen, az meg nem érdem.

Más, amit kérdek tőled, gyermek,
Nézz a szemembe s úgy felelj meg:
Van-e szívedben szeretet?
Köztünk barátság így lehet.

Igaz szívvel ha tudsz szeretni,
Jöhetsz velem kéz-kézbe térve,
Csöpp szeretetért én tengernyi
Szeretetet adok cserébe.

Nincs gyűlölség, ahol én járok,
Be van temetve minden árok,
Mely embert s embert valaha
Egymástól elválaszt vala.

Ahol én járok, gazdag ember
Nincs, ámde szegényt sem találtak;
Kedve és tudás kit hova rendel,
Ott dolgozik, s nem hallasz átkot.

Erős a gyengét gyámolítja,
Senki a másét nem áhítja:
Kinek munkán a tenyere,
Mindég puha a kenyere.

Ahol én járok, teste, lelke
Tiszta öregnek s ifjú népnek;
Nagy és kicsiny versenyre kelve
Munkára minden jónak s szépnek.

Gyűlölség szennyét kisöpörvén,
Szeretet itt a legfőbb törvény:
Egyetlen lánc, mely megmaradt–
– Nyomán egy csöpp vér sem fakadt.

Szeretet lánca! Kössed egybe
Szívét nagyoknak s gyermekeknek!
Gyűlölség! Légy úgy eltemetve,
Hírét se halljuk létednek!

Ez országnak minden lakója
Egymást szeresse, védje, ójja:
Naggyá ország csak így lehet –
– Csudát művel a Szeretet.

Gyököcssy Endre – Mit jelent szeretni igazán, szentimentalizmus nélkül?

Egyszer Albert Schweitzer életrajzának olvasgatása közben fogalmazódott meg bennem a szentimentalizmus mentes szeretet lényege így: rendelkezéssre állok!

Mert ennek a modern nagy „szentnek”, orvos–művész–misszionáriusnak egész élete és istenszeretete összefoglalható ebben: Rendelkezéssre állok, Istenem, teljes szívemmel, teljes lelkemmel, teljes erőmmel, teljes elmémmel!...

Ha valaki ezt egyszer így, minden szentimentalizmustól mentesen „bejelenti” Istennek, annak Isten azonnal rendelkezésére bocsát embereket, mintegy válaszul: Közöttük, feljűk állj nekem rendelkezéssre! Embereknek bocsátja rendelkezésére Isten a nála így, szeretettel jelentkező embert. Isten Albert Schweitzert Afrikába küldte „szeretni”. A Lambarené környéki beteg feketéknek bocsátotta rendelkezésére a nála jelentkező Schweitzert! „Bennük és közöttük szeress engem!”

Lehet, hogy neked vagy nekem se ad kevésbé nehéz feladatot, csak kevésbé tetszetős: „Egy külvárosi tömeglakás zajos udvarában lakók között és bennük szeress engem!”

Mikszáth Kálmán – Jézus az én ismerősöm

„Kétezer évnek elötte élt ezen a földön egy ismerősöm, milyen világokat összekapcsoló gondolat! Az akkori emberekből és az utánok valókból is por lett, a porból fű lett, a fűből tudja Isten, mi lett, de ő, az én ismerősöm, mindig élt, mindig volt és mindig lesz.”

Igen, a Jézus elé térdepelt le a pap. A Jézushoz fordult – a mi urunkhoz, a Jézushoz.

Milyen szerencse az emberiségre ez a Jézus, ez az isten, aki ember volt. Az Istenről nem tudom, milyen, a Jézusról tudom. A Jézus ismerősöm, és mindenkinek ismerőse. Tudom, mit csinált, tudom, hogy gondolkozott, még az arcát is ismerem. Nem az tölti el lelkemet megnyugvással, hogy ő uram nekem, de az, hogy ismerősöm.

Kétezer évnek elötte élt ezen a földön egy ismerősöm, milyen világokat összekapcsoló gondolat! Az akkori emberekből és az utánok valókból is por lett, a porból fű lett, a fűből tudja Isten, mi lett, de ő, az én ismerősöm, mindig élt, mindig volt és mindig lesz.

Ha elutazom messze, idegen országokba, idegen népek közé, az arcok mások, az állatok is mások, a fűek is mások, az ég is más, minden más, már azt kell hinnem, kietlen, megborzasztó elhagyatottságomban és magányomban, hogy nem is ezen a világon vagyok többé, mikor egyszerre valamely emberlakta telep szélén élembe bukkan egy kereszt és azon egy sebektől vérző pléhember, az én ismerősöm.

Ah, itt van ő! Még itt is itt van! És én nem vagyok többé egyedül és nem vagyok elhagyatva. Letérdepelek elötte akkor én is és elmondom neki, éppúgy, mint most ez a pap, hogy a szívemet mi nyomja.

Részlet Mikszáth Kálmán Szent Péter esernyője c. kisregényének Az esernyő és Szent Péter c. fejezetéből

Zelk Zoltán – Köd és fény

Egyik téli reggelen, amikor Lajcsi iskolába indult, olyan nagy köd ereszkedett a városra, hogy még a szomszéd házakat sem lehetett látni. Lajcsi egyedül botorkált a vastag ködben, míg egyszer csak valaki megérintette a vállát.

„Ki lehet az?” – kérdezte magában, s kíváncsian hátranézett.

El is csodálkozott, mert az útszéli fa ága érintette meg a vállát. S kisvártatva meg is szólalt a fa:

– Hová mégy, kisember?

– Iskolába.

– De hát odatalálsz ilyen ködben? – Megbillent a fa, s két falevél hullott a földre. Lajcsinak úgy tűnt, mintha a fa sóhajtott volna. Ezért megkérdezte:

– Szomorú vagy?

A fa megrázta ágait.

– Igen, szomorú vagyok – felelte.

– A lehullott leveleidet sajnálod?

– Nem, nem azt. Hiszen tavaszra mindig új, zöld hajtásaim nőnek.

– Hát akkor fázol talán? – faggatta Lajcsi. De a fa azt felelte, hogy vastag kérge megvédi őt a hideg ellen.

– Tudom már, miért vagy szomorú! – kiáltott Lajcsi. – A köd miatt, a sűrű köd miatt.

A faágak igent bólongattak:

– Azért, a köd miatt. Mert én tudom, mi a köd, és azt akarom neked elmondani. Lajcsi kíváncsian hallgatta az öreg fa elbeszélését.

– A világ tele van szomorúsággal, s a köd az emberek szívéből kiáradó szomorúság. – De alig mondta el ezt a fa, a köd oszlani kezdett, s egyre erősebbek és fényesebbek lettek a napsugarak. Lajcsi felkiáltott:

– Hát a fény micsoda? A fény, ami elkergeti a ködöt?

– A fény pedig a reménység, ami a szomorú és meggyötört emberek szívéből árad. S ez a fény örömmé válik egyszer,

Bíró Jolán-Ilona – A tiszta szeretet az Úrban van

*Mert minden értetek történi,
hogy minél bővebben áradjon a kegyelem,
s így hálát is mind többen adjanak
az Isten dicsőségére. (Kor 4, 15)*

Az Úr végtelenül szereti az embert és óvja életét. Elővigyázatosan felkészíti az elkövetkezőre, hogy amikor bekövetkezik, aminek jönnie kell, ne érje váratlanul. Elnézi hibáinkat, de látja azokat és mégsem ezek szerint szeret, nem érdemeink szerint, hanem mert egyszerűen az övéi vagyunk: a teremtményei. De ugyanakkor csak a szeretet az, mely képes az embert erején felül tette bírni, és mégis csak az Úr az, ki igazán ismeri az embert.

Csak ő az, aki tudja és megadja mindazt, amire leginkább szükségünk van. Csak az Úr az, aki annyiszor bocsát meg ahányszor mi őt megbántjuk, de még azon felül is végtelen sokszor még érdemtelenül, amikor mi még észre sem vesszük. Ahol a szeretet és az irgalom együtt jár ott csodák születnek: az öröm és a békesség láthatatlan, de érezhető csodái, melyek a rejtekben maradnak, egészen személyre szabottan. Annak csak azok örülnek, akiknek az Úr szánta ajándékként az ő tiszta szeretetéből.

Az Úr azt is tudja szeretni, aki őt nem igazán kedveli, sőt azt is, aki neki hátat fordít. A bölcs ember alázatosan követi Istenét a szeretetben és így képes odafordulni ahhoz, aki erre rászorul. Az ilyenek sok apró csodában van része, s innen származik az egyén igazi ereje.

A szeretet olyan, mint a bumeráng, mely más irányba indul, de hozzád tér vissza, hogy onnan újabb útjára indulhasson. Ne térj ki előle, mert a játék megszűnik létezni számodra. Légy inkább mozgatója, annak életetője, de csak Isten kezében pihenve és tőle új erőt merítve a szeretethez,

hogy ki ne égj, ki ne fáradj a szeretet tiszta játékában. Léted ad majd neked, s életet, de még milyen boldog életet. El ne vesd, ha teheted!

Ne félj, a szeretet igazi gyümölcsei így lassan beérnek, s majd egykor, mert Isten is úgy szeretné, biztosan elnyered az örök életet. Csak figyelj jól a te Istenedet, s tanuld el tőle az ártalmatlan szeretetet. Éltesz vele másokat is, mert téged is éltesz ezzel a te szerető, megbízható Istened, kihez mint a bumeráng te is visszatérhetsz, nála meglelheted az igazi békességed. Úgy legyen!

Wass Albert – Az Angyalok Tisztása

Amikor az erdőre kimégy, figyelve lépj, és lábujjhegyen. Mihelyt a fák alá belépsz, és felrebben előtted az első rigó: akkor már tudnod kell, hogy az erdő észrevett.

Ha megállsz egy pillanatra, hallani fogod a szellőt, ahogy a fák között tovaoson.

Te már tudod, hogy ezt a szellőt az angyal rázta elő, köpenye ráncaiból.

Ha jól figyelsz, a manókat is hallhatod: surrannak, matatnak itt-ott a sűrűben.

Sok dolguk van, igyekezniök kell.

A virágokat is láthatod majd,

és minden virág kelyhéből egy tündérke les rád.

Figyelik, hogy rontó-ember vagy-e? Azoktól félnek.

De te látó-ember leszel, és a tündérek ezt hamar felismerik.

Kiülnek a virágok szirmaira, és kedvesen reád kacagnak.

De akkor a patakot is meghallod, ahogy neked mesél, csodálatos meséket az erőről. . .

Csak haladsz csöndesen, gyönyörködve, céltalanul, s egyszerre csak kilépsz az Angyalok Tisztására.

Nem is tudod, hogy ez az, mivel az angyalokat

nem láthatja a szemed.

Csak annyit látsz, hogy nagyon szép az erdő.

A fák, a virágok, a fű, a moha,

a magas kék ég és rajta az a nagy, csillogóan fehér felhő, amelyiken a Jóisten ül, bárányfelhőket pőfékel nagy kék pipájából, és jóságosan mosolyog.

Csak, amikor visszatérsz újra az emberek közé,

a rontó-emberek és a gyűjtő-emberek közé,

és hiába gonoszak hozzád,

te mégis jóval viszonzod gonoszságukat,

szeretettel vagy mindenki iránt,

és az élet legsúlyosabb perceiben is

derű és békesség van a homlokodon:

csak akkor látják meg rajtad,

hogyan tisztázta az Angyalok tisztásán jártál, kedvesem.

Bíró Ernő – Mezőségi Szenteste

Összeverődött a kis csapat, Ferike és két fiútestvére, s három elsőunokatestvér. Ők voltak a nagyfiúk a családból. Nagymamának tizenhét unokája, kilenc leány s nyolc fiú. Két fiú csak most tanul járnai, így hát hatan vannak. Előző vasárnap már megbeszélték az útvonalat, kikhez mennek. Sándor, a legidősebb közülük, ő vezeti a kis csapatot.

Lányos házak, egyedülálló öregek, gazdagok, szegények voltak a listán, utoljára a plébános úr. Onnan mennek ministrálni az éjféle misére, mind a haton. Útban van mind a négy család, szülei és nagybátyjaik, nagynénnyei családjai s persze a közös nagymama a Szentöldalban, de a többi nagyszülő is az Alszezen, a Malomnál, a Sósút mellett és a Selyméken. Más és más házak a Kőbölknél, a Golyásék utcájában, a Simonkútnál, a Csiszerek sánca alatt, a Timárok utcájában és persze a Nagyutcán, meg a Gödörben és a Nagysikátorban.

Előtte két vasárnap délután is gyakoroltak Ferikééknél mind a haton, mindenkinek meg volt a saját köszöntője, amelyeket a közös kántáló után szavaltak el. Megegyeztek a sorrendben is: első volt Ferike, mert ő soha nem félt, az utolsó Sándor, mert ő egy hangos ámmennel – két m-el ejtve – lezárta a kérő köszöntők sorát.

Így folyt az éneklés a próbákon:

Csordapásztorok midőn Betlehemben,

csordát őriznek éjjel a mezőbe, éjjel a mezőbe,

Isten angyali jövének melléjek,

nagy félelemmel telik meg ő szívök, telik meg ő szívök.

Örömet mondok, nagy örömet néktek,

mert ma született meg a ti üdvösségetek, a ti üdvösségetek,

Menjete el most, gyorsan a városba,

ott találjátok Jézust egy jászolyba, Jézust egy jászolyba.

Elindulának és el is jutának,

Szűz Máriának jó estét kívánnak, jó estét kívánnak,

Isten titeket hozott Uratokhoz, de nem szólhattok

mostan szent Fiamhoz, mostan szent Fiamhoz.

Mert ő aluszik, nyugoszik pólyában,

szénán bágyadoz a hideg jászolyban, a hideg jászolyban,

Nem pihen ágyban, sem friss palotában,

hanem egy jászolyban, romlott istállóban, romlott istállóban!

Ámmen! – Ez a közös ámen nagyon fontos volt, hiszen jelezte az ének végét, ezért kellett két m-el ejteni, ezután következtek a kérő köszöntők, mezőségi tájszólásban:

– *Eljött a Karácson' borzos szakálláva', fenyegeti Miklóst kétágú korbáccsa'. Nem kell nekem korbács csak egy darab kalács, ha nincs a konyhába', van a kamarába', jöjjön Mari néni tegye a tarisnyámba!*

– *Kiskarácson', Nagykarácson', kislültek már a kalácsok?*

Ha kislültek aggyák ide, többet nem is jövök ide! – a Kiskarácsony az újévet jelenti a Mezőségen.

– *Karácson'ba disznót öltetek, kolbászt, májost tőtöttetek, engem aszthalhoz nem ültettetek, azt a kutya mindeneteket. Lyukaggyon ki a zsebetek, hújjon ki a pénzdetek, szeggyék fel az aprószentek!*

– *Zörgetik a kocsot, pénzt akarnak adni, ha nem adnak Máriást, el se fogom venni!* – a Máriás ezüst két pengős volt a magyar világ alatt, rajta a Magyarok Nagyasszonya a kisdeddal.

– *Betekintek az ablakon, málét látok az asztalon, nem kell nekem málé, legyen a gazdájé, nekem rétes: rongyos, nekem kalács: foszlós, hónom alá ide tér, tarisnyámba belefér!*

– *Ez Karácson' napja Pünkösdbbe lett vóna, az én gyöngye nyelvem, le nem fagyott vóna. De látom a háznak gazdáját, mint inti a lányát, hogy hozzon ki nekem, egy pohár pálinkát. Megiszom a pálinkát, beadom poharát, s örömmel köszöntöm e háznak gazdáját, mellette a ház gazd'asszonyát, hogy örömmel várják a kisded Jézuskát!*

Ámmen! – Ezután a második ámen után következett az előszobába való beengedés, a szemügyre vevés, a gyermekek kilétének a meghatározása és a legvégén az adakozás, majd a búcsúzkodás.

Az izgalom annyira lázban tartotta a kis csapatot, hogy észre sem vették, s már el is telt az este, pedig éjjel rendszeren elmúlt, mire haza értek a kántalóból és az éjjeli miséről. Csak otthon derült ki, hogy Jóska egyik lábára ráfagyott a cipő, mert egy helyen a nagy hóba, szekérnyom süppedésbe lépett és a bakancsa vizes lett, később megfagyott. Szerencsére a lába a mozgás miatt nem fagyott meg. Ferike új kabátja megégett a harangozóék Dánielkályháján, mert nagyon fel volt forrósodva, szinte piros volt a kemence. Mancikáéknál látták, amint Pista bácsi viszi be a feldíszített karácsonyfát az előszobába és megsajnálta Mancikát, hogy neki nem hozott fát az angyal, ezért muszáj volt az apja hozza. Sanyi ugyan tudta már, hogy mi a dörgés az angyaljárás terén, de szülei kérésére, tartotta a titkot, hogy a kicsik ne csalódjanak.

A „tarisnya” persze nem csak mondás volt, hanem mindenkinél ott lapult a zsebekbe, aztán ahogy háztól házig mentek, szép lassan megtelt, került bele fél kupa dió, piros alma, mézes pogácsa, diós kalács vegyesen. Nagy ritkán egy-egy narancs, vagyis fejenként pontosan kettő. Voltak helyek, ahol kaptak egy-egy lejt és két helyen hármathármát, de volt, ahol csak 25 banit, vagy semmit.

Összegyűlt fejenként huszonnyolc lej, amiből nyolcat beadtak a közösbe és másnap pásztorok miséje előtt elmentek három elhagyatott házba, ahol egy-egy öreg néni lakott.

Almával, dióval, mézeskaláccsal megrakott „tarisnyákkal” mentek, minden tarisnyába tizenhat lej jutott. Ezeknél a házaknál este úgyis zárva lett volna a kapu. Itt miután kántáltak, a falról egy tálat leakasztottak és belé egy „tarisnyát” kiürítettek. Ezekre a helyeken nem mondták el a kérő köszöntőket. Csak köszöntek: **Dicsértessék a Jézus Krisztus – Békesség Istentől – Isten Áldja!**

A tökéletes szív

Egy napon, egy fiatal megállt egy nagy város központjában, és mondogatni kezdte a járóelőknek, hogy neki van a legszebb szíve a világon.

Nemsokára nagy tömeg gyülekezett körülötte és mindenki az ő csodálatos szívét bámulta. Semmi hibája nem volt az ő szívének. Egy karcolás, egy seb, egy repedés, semmi. Mindenki úgy találta, tényleg ez a legsodálatosabb szív, amit valaha is látott...

Az ifjú nagyon büszke volt a tökéletes szívére és továbbra is dicsérgette önmagát.

Egyszer csak a sokadalom közül egy öreg közeledett. Csendes hangú, mintha csak önmagához beszélne:

– És mégis, az ő szívének a tökéletessége nem hasonlítható az én szívem szépségéhez...

Az összegyűlt tömeg kezdte az öreget figyelni, és az ő szívét. Az ifjú is kíváncsi lett, ki merészeli ezt tenni, össze akarta hasonlítani a két szívet. Egy erős szívet látott, melynek dobbanásai messzire hallatszódtak. De tele volt sebekkel, helyenként a hiányzó darabokat másokkal helyettesítették, amelyek nem illettek oda tökéletesen, helyenként meg nem is pótolták, csak a fájó seb látszott.

– Hogy mondhatja, hogy neki van a legszebb a szíve? – suttogták az elképedt emberek.

A fiatal, miután figyelmesen szemügyre vette az öreg szívét, a szemébe nézett és nevetve megszólalt:

– Azt hiszem, viccelsz, öreg. Nézd az én szívemet – ez tökéletes! A te szíved tele van hegekkel, sebekkel – csak könny és fájdalom.

– Igen, szólt az öreg. A te szíved tökéletes, de soha nem cserélném el az én szívemet a te szíveddel.

– Látod... minden seb a szívemen egy embert jelent, valakit, akit megajándékoztam a szeretetemmel – kiszakítok egy darabot és a mellettem élőembernek adom, aki néha viszonzásul ad egy darabkát az ő szívéből. Mivel ezeket a darabokat nem lehet miliméterrel mérni, ilyen szabálytalan lesz, de ezeket nagyon becsülöm, mert arra a szeretetre emlékeztet amit megosztottunk egymással.

Néha csak én ajándékoztam darabokat a szívemből, semmit nem kaptam cserébe, még egy darabkát sem a szívükből. Ezek a nyílt sebek, az üregek... hogy szeresd a körülötted élőket, mindig egy bizonyos kockázatot feltételez. Bár vérző sebeket látsz, amelyek még fájnak, mégis... azokra az emberekre emlékeztetnek, akiket így is szeretek, és talán egyszer visszatérnek, hogy az üres helyeket megtöltsék a szívük szeretetével. Érted most, kedves fiam, mi az én szívemnek az igazi szépsége? – fejezte be az öreg csendes hangon, meleg mosollyal.

A fiatal, könnyező arccal, bátortalanul odalépett az öreghez, kiszakított egy darabot az ő tökéletes szívéből és reszkető kezekkel az öreg felé nyújtotta. Az öreg elfogadta és a szívébe rejtette, majd ő is kiszakított egy darabot az ő csupa győtrelem szívéből és a fiatalnak adta. Igaz, hogy nem illett oda tökéletesen, de így is szép volt.

A fiatal bámulta a szívét, amelyre már nem lehetett azt mondani, hogy tökéletes, de szebb volt mint valaha. Mert a valaha tökéletes szíve most az öreg szívének a szeretetétől dobogott. Egymásra mosolyogtak, és együtt indultak újukra.

Mennyire szomorú ép szívvel bandukolni az élet útjain. „Tökéletes” szívvel, amelyből hiányzik a szépség...

2019.12.26. Orbán László ifjúsági távimaest 22 órától

Legyenek kifogástalanok az ifjak is minden szempontból, mindenek előtt a tisztaságra legyen gondjuk, zabolázzák meg magukat és tartózkodjanak minden rossztól. – Szent Polikárp –

A **Fájdalmas** rózsafüzét imádkozzuk. Az imaszándékok a következők:

1. Hogy az ifjúság megérezze és hitelesen átélje a Karácsony igazi értékét: a szeretetet és a békességet! 2. Áldd meg, Istenünk, a fiatal jegyespárok tiszta szándékait! 3. Ovd meg, Urunk, a diákokat és egyetemistákat a káros szenvedélyektől! 4. Áldd meg, Urunk, fiataljaink becsületes életre való törekvéseit! 5. Jószándékainkra!

Az értesítőt készítik: Takó István plébános, egyetemi lelkész, Bíró Jolán-Ilona, Bíró Ernő és sokan mások.

Szerkesztőség: 400604 Kolozsvár, B-dul 21 Decembrie, Nr. 136, e-mail: biro_jolan71@yahoo.com, Lapunk ingyenes, de bármilyen adományt a plébániai tevékenységek számára örömmel elfogadunk.

Kolozsvár, Szent Péter és Pál plébánia, cím: 21 December 1989 sugárút, 136., e-mail: kolozsvar.szentpeter@plebania.ro
Tel: Plébánia: 0364-405-955, Plébános: 0756-102-138, Kántornő: 0752-035-549; Hittan órák: ifjúság péntek 19:00, szombat 1–4 osztály 10:00.
Szentmisék a házszentelés idején: kedd – péntek 8:00, szombat 18:00 előesti szentmise, vasárnap 9:00, 10:30.